

VOLÁNÍ BLUDIČEK

FILIP
DRAHOKOUPIL

PODĚKOVÁNÍ:

- Bludička M. in memoriam
(za inspiraci a lásku až za hrob)

- PaedDr. Mgr. Jitka Valentová, Dis.
(za spolupráci, důvěru a podporu)

- Jan D. in memoriam a Erika D.
(za betačtení na plný úvazek)

- Renáta Ž (Rozená D.)
(za čtení pohádek a výchovu)

- PN Havlíčkův Brod, Cheb,
Broumov
(za lokace, domov a vzpomínky)

DÁLE HRÁLI:

- Rodina a přátelé
(za to, že nějaké mám)

- Michal F.
(za celoživotní přátelství)

- Rostislav S.
(za přátelství na konci světa)

- Mgr. Tereza K. s celým týmem
(za to, že zachraňují zbloudilé)

- Ing. Arch. Adam S. a Pavel T.
(za mentoring v architektuře,
grafice a polygrafii)

VOLÁNÍ

DRAHOKOUPIL
FILIP

BLUDIČEK

Copyright

©Filip Drahokoupil

Volání Bludiček

Autor: Filip Drahokoupil

Ilustrace: Ateliér FD, AI (IČO: 21817014)

Korektury: Jitka Valentová

Redakce: Jitka Valentová

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

1. el. Vydání

Česky

2025

ISBN 978-80-281-1614-9

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

OBSAH I / BLUDIČKA V LÁHVI /

ČÁST PRVNÍ – BLUDIČKA V LÁHVI.....	7
01. Poslední kapka / SOUČASNOST /	9
02. Matka! / MINULOST /	11
03. Červené dveře / SOUČASNOST /	13
04. Pod povrchem / MINULOST /	15
05. Divadlo / SOUČASNOST /	19
06. Zpátky na střední / MINULOST /	22
07. Karanténa / SOUČASNOST /	26
08. Bez práce nejsou koláče / MINULOST /	32
09. 180 stupňů / SOUČASNOST /	36
10. Nový život / MINULOST /	42
11. Cesta domů / SOUČASNOST /	46
12. Zlatá klec / MINULOST /	49
13. Konec iluzí / SOUČASNOST /	54
14. Návrat do Bludného Brodu / RETROSPEKTIVA /	56

OBSAH II / PARADOX BLUDNIK /

ČÁST DRUHÁ – PARADOX BLUDNIK	66
15. Vítejte na oddělení edukace / SOUČASNOST /	67
16. Kordón / SOUČASNOST /	71
17. Kýbl pocitů / SOUČASNOST /	74
18. Královna noci / SOUČASNOST /	80
19. Otázky ohledně poranění vnitřního dítěte / SOUČASNOST /	82
20. Životopis / SOUČASNOST /	88
21. Zpívánky / SOUČASNOST /	96
22. Postup v léčbě / SOUČASNOST /	102
23. Antablud / SOUČASNOST /	106
24. O bludičkách a lidech / MINULOST /	114
25. Ve světle nových zkušeností / SOUČASNOST /	117
26. Rituál / SOUČASNOST /	121
27. Útěk z Bludného Brodu / SOUČASNOST /	133
28. Zazvonil zvonec / RETROSPEKTIVA /	137
ČÁST TŘETÍ – EPILOG	145

/PŘEDMLUVA/

Dlouho jsem přemýšlela, jak uchopit úvod a předmluvu k této knize. Když jsem do rukou dostala první rukopis, uviděla jsem krásný romantický příběh. Pak jsem si ho četla znovu a znovu, nacházela v něm mnoho dalších příběhů, které byly skrytě propojeny a objevovala nové informace. Četla jsem druhý rukopis a uviděla souvislosti i v symbolech a ilustracích, které tajně napovídají, ale nechávají napětí příběhu skryté. Část knihy psaná jako temná zpověď v deníku vzbuzuje velké emoce. Oceňuji detaily a poutavost příběhu, který vyvolává zvědavost. I když hlavní hrdina není na první pohled kladný, člověk v něm nalézá spoustu skvělých vlastností, a věří, že svoji cestu zvládne. Zdánlivě jednoduchý příběh se rozvine v napínavý sled událostí, kdy nemůžete přestat číst, abyste zjistili, co to sakra je?! Je to slovanský horor.

Jitka Valentová

redaktorka knihy

ČÁST PRVNÍ – BLUDIČKA V LÁHVI

01. Poslední kapka / SOUČASNOST /

Jmenoval se Daniel. Měl fajn život, alespoň to všichni říkali. Krásná žena, čerstvě narozený, zdravý syn, auto, barák, takový ten americký sen české střední třídy. Tehdy ještě nevěděl, že uvnitř něco neseď. Jako když se sekne vteřinová ručička na hodinkách, který dřív nebyly chytrý. Nedokázal si zodpovědět jednu důležitou otázku, a to, proč není šťastný. I když všechno nasvědčovalo tomu, že by měl být. Jednou takhle zase přemítal o smyslu života, když koukal na své třesoucí se ruce, šmátrající v tajné skrýši po láhvi vodky.

Né, já nejsem alkoholik, můžu s tím kdykoliv přestat.

A pak to přestalo. Tma. Prázdnost. Sucho, pot, zima, něco bylo špatně, víc než obvykle. Tehdy ještě tvář tajemné ženy v odrazu dna láhve nebral příliš vážně. Byla všudypřítomná, jako by Daniela provázela temnotou, svítila na cestu, když nebyl při smyslech. Obvykle alespoň mlhavě tušil, co se kolem něj děje. Ale teď? Poslední kapka. Poslední láhev.

To vidím, jak moji dceru miluješ, podívej se na sebe, klepeš se jak troska.

Přehlušil křik linoucí se odněkud zpozvzdálí.

To se musíš takhle opít i na narozeniny svého syna?! Sbal se a vypadni.

Takhle Vanesu ještě nikdy neviděl, tohle už asi fakt bylo přes čáru.

Když zkrátím ty hnusný vzpomínky na to, co ho přivedlo do léčebny, dostaneme se k příběhu, který Vám chci odvyprávět. Původně jsem myslel, že půjde o klasické drama člověka, který propadl své závislosti a dopadl špatně. Ale postupem času jsem si uvědomil, že to hlavní přišlo, až potom, co jeho život skončil. Alespoň to si tehdy myslel, a neviděl žádnou další cestu.

Neměl nic, žena ho opustila, po rozvodu přišel o veškerý majetek a nesměl se stýkat se synem, když bude nadále pít. V práci dostal podmínku, že jestli se svým alkoholismem něco neudělá, tak se s ním rozloučí. Přespával ve firemním ateliéru, klienti ho opouštěli a on věděl, že tohle nemůže mít dlouhé trvání.

Z vyhledávaného architekta se stala násoska, která ranní vodku zapíjí odpolední kávou a večerí francouzská vína z místní večerky.

Když se potom rozhodoval co dál dělat, jít do léčebny pro něj byla jasná volba. Všechno bylo lepší než tohle. Odevzdal klíče od ateliéru a než stačil vystřízlivět z třetí poslední placky, seděl ve vlaku do Bludného Brodu. To, že ho od deliria dělila čára tenká jak vlas, bylo pro člověka žijícího na hraně svých fyzických i psychických možností, jenom další děsivou, však běžnou překážkou.

Na centrálním příjmu nadýchal ještě 1,5 promile a po milosrdenství, které projevil zdejší personál, se ocitl na izolaci PN BB. Ano izolaci, venku totiž řádl zmutovaný virus, to jsem zapomněl zmínit. Žijeme v době, kdy už mi tyhle věci nepřijdou nikterak zvláštní, bohužel spíš běžné. Čekal na výsledky testů, než bude moci vstoupit do komunity. Je třeba si uvědomit, že to byl samotář, tohle pomyšlení mu nedělalo vůbec dobře, v kombinaci se somatickým odvykacím stavem, který prožíval. Byl vždycky takový? Jak se to vezme. Ale dnes už moc dobře vím, jak naše dětství ovlivňuje formování osobnosti napříč životem. Je to až děsivé, jak je to všechno propojené.

02. Matka! / MINULOST /

Narodil se do nejisté doby osmdesátých let. Jeho matka tehdy utekla od jeho otce ke svým rodičům. Otce nikdy nepoznal, z vyprávění slýchal, že matku mlátil, a dokonce shodil ze schodů, aby potratila. Měl problémy se zákonem, a proto emigroval ze země. S výchovou pomáhali prarodiče, z útlého dětství toho

snad není co vyprávět. Jen možná to, že nechápal, proč ostatní mají tátu a on ne. Cítil se osaměle, když ostatní spolužáci mluvili o zážitcích se svými tatínky a on k tomu neměl co říct.

Možná proto jeho matka trpěla utkvělou představou, že mu musí sehnat tatínka náhradního. Po nástupu na základní školu mu představovala své partnery jako strejdy, ale nikdo z nich mu však neutkvěl v paměti natolik, aby ho považoval, byť za nevlastního otce. Matku provázelo rovněž časté popíjení. Bud'to někde ve společnosti, nebo kolikrát jen tak seděla sama doma s lahví vína, a občas při tom brečela. Vždycky ale, když viděla svého syna, otřela si slzy a řekla, že se nic neděje. Jako samoživitelka, alkoholička, žijící v osmdesátých letech to měla těžké. Stigmatizace žen ve společnosti měla trochu jiný význam než dnes. Pořádného chlapa, který by se o ni postaral, našla až později. Byl to hodný muž, Daniel ho měl rád...

Ale zpátky k jádru věci. Nenáviděl ty chvíle, když se pozdě večer vracela domů, byla opilá a ptala se ho, jestli ji má rád. Většinou dělal že spí, aby nemusel odpovídat, ale někdy poznala, že je vzhůru a v tu chvíli všechno odkýval. I když se mu hnusila. Měl ji samozřejmě rád, když byla střízlivá, byla skvělá. Brávala ho na výlety, platila tábory, poznávací zájezdy a nejrůznější kroužky jako religionistiku, skauting nebo kurz malování. Jako by ho na něco připravovala. Měl se velice dobře, i když vyrůstal v disfunkční rodině, ale s tím se jeho matka pořád nedokázala smířit.

Tentokrát za ním ani nepřišla do pokoje a zavřela se v kuchyni. Po nějaké době uslyšel ránu. Když otevřel dveře, našel ji ležet na zemi s podřezaným zápěstím. Ránu jí obvázal tričkem

a zavolal sanitku. Říkala, že chtěla uklidit nádobí na kuchyňské lince, ale moc tomu nevěřil. O tom, co se stalo té noci spolu už nemluvili, ale tehdy se zařekl, že nikdy nebude pít.

03. Červené dveře / SOUČASNOST /

Celou noc nemohl spát. Špatně se mu dýchalo. Sestřičky mu daly nějaký inhalátor a diazepam, ale moc to nepomohlo. Byl znuděný, nervózní a podrážděný. Dočetl dva roky staré časopisy, a místo kouření na záchodě a koukání na čtyři stěny, neměl co dělat. Čas utíkal hrozně pomalu. Přišly výsledky testů.

Negativní. Přesunul se na normální oddělení a dostal přidělenou postel v pokoji č. 3. Uvítal ho spolubydlící Martin, toxikoman trpící ADHD, Radim, blázný zvolený boss místního oddělení, trestanec, který tu nebyl dobrovolně a měl výlučný vztah s místní kráskou Evou, prostitutkou se sklony k panickým atakám. Ještě tam byl Jarda, kterého znal z minulosti, recidivista, takový všeználek života v psychiatrických zařízeních, který se ho ujal, i když on o to tak úplně nestál. Přátelství však bylo silnější.

Neboj, ten třas časem odezní. Teď musíš hlavně pořádně žrát, i když ti bude na blití. Já jsem tady po pátý, když jsem nastoupil, měl jsem delirium. To pak všude vidíš taková malá zvířátka, já třeba pijavice a hlavonožce. První týden jsem nedokázal spolknout ani polívku. Víš, že hlavonožci mají 3 srdce?

V noci se zase budil ze spaní. Spolubydlící Martin hrozně chrápal. Sestřička mu dovolila přespát ve společenské místnosti. Bylo to osvěžující, tentokrát spal několik hodin v kuse. Ráno snídaně, kvůli poškození jater dostal dietu č. 3. Takže žádný Master Cheef blázinec se nekonal. Poté první sezení s místní komunitou, skýtající alkoholiky, narkomany, gamblery nebo všechno dohromady, tzv. GTA, kteří tu rozhodně nebyli kvůli přemíře gamingu v jejich životě. Co se týče personálu, kromě nádherných a hodných sestřiček tady tomu velel Dr. Schwarz a Dr. Schwarzová, velice uznávaní lékaři v oboru závislostních nemocí a detoxifikaci organismu. I když se zpočátku vzpíral, svěřil svůj boj se závislostí do jejich rukou.

Pátý den nepil. Osobní rekord v posledních třech letech. Postupně se začal začleňovat do místní komunity, prostudoval si místní řád. Většinu pravidel pochopil, ale měl stále spoustu otázek. Nenáviděl povinné úklidy, ale rád se účastnil ostatních aktivit, jako skupinové psychoterapie, přednášky, relaxace nebo pracovní činnosti, na kterých vyráběl podivnou lucernu. Když mohl poprvé volat domů, do očí se mu vrátila jiskra.

Dozvěděl se, že ho Vanesa pozdravuje. Vzbudilo to v něm naději, že manželství ještě může zachránit. Chyběla mu ona i syn.

Čas běžel, a on si uvědomoval, že si člověk dokáže zvyknout na cokoliv, dokonce i na to, když ho zlomí. Pomalu zapomínal na život venku a většinu času mimo povinný program trávil s Radimem, Martinem, Jardou a Evou, které poznal při svém nástupu. Jednou mu Eva vyprávěla o tom, jak to vlastně chodí, když chce člověk řádně ukončit léčbu.

Já a ostatní máme v plánu dokončit detox a jít na oddělení edukace. Aplikují tam komplexní léčbu, bio-psycho-socio-spirituální úroveň, a ti nejlepší mohou podstoupit rituál, při kterém opustíš léčebnu červenými dveřmi a už se nevrátíš. Každý, kdo prošel, už se prý nikdy nenapil. A co ty, půjdeš s námi?

Tenkrát ještě neznal odpověď. Co jsou sakra ty červené dveře? Zní to jako blábol. Jenže ten pocit toho, že má kolem sebe lidi, kteří s ním chtějí trávit čas, mu připomínal časy, kdy měl ještě přátele. Co by mohl ještě ztratit, kromě půl roku života? Navíc mu ty pravidla, řád a bodový systém určující pokrok v léčbě dával smysl.

04. Pod povrchem / MINULOST /

Vlastně mu to dávalo smysl už před lety. Byl to průměrný žák, s kamarády, převážně ze starších ročníků, se kterými po vyučování jezdil na kole do zatopeného lomu, v zimě sáňkovat, s děvčaty na lodičky, do kempu, a také prolézat staré katakomby pod městem, které navazovaly na nelegálně zbudovaný skatepark v opuštěném klášteře. V podzemí kláštera byly také červené dveře, kterými kdo prošel už se nikdy nevrátil. Vedly totiž do nezmapovaných částí Lebenstadtských katakomb.

